

מגואל במילים

אין בכך כלום

גלויים לכל עין, מתחבאים היטב,
 בגלל שחם היום, בגלל שקר היום, אף אחד לא שם לב.
 מתי תהיה פה, אתה פה, הלב נשמת וצונח מטה
 ואתו כל היתדות של הנפש.
 אני עזובה כמו מה שנכרת בעיר.
 אני ערמות הבטון שהפל.
 ארבעה עצי דקל גבהים, צמחים שעלו בשמש,
 גזעים דקיקים שהתרוממו, מאה שנה התרוממו,
 סביבם החטיאו אנשים את האדמה,
 שלחו דרישות שלום, לא הועילו. ארבעתם
 נעלמו לי יום אחד ולא האמנתי.
 ארבעתם הניחו קבלנים על הפנים.
 עזבו דקלים את האדמה.
 אני מדברת בפה סגור. העיר הולמת חזק,
 אנחנו נוגעים בעיר בקצות האצבעות, בזהירות רבה.
 אנחנו רוצים לשתף מישהו ביאושנו. אנחנו מביאים
 את השקיות הביתה. אנחנו אוכלים מתוך המקור.
 אנחנו צועקים ברב המקרים, מרב חלחלה, מרב אימה.
 בספרים נכתבים תרועים. משהו שאי אפשר לתאר. משהו שאין לו מלים.

נגמר הזמן ורוב הזמן

אתה מגאָל במלים, הבטן שלך מלאה, אינך טורח
לגלות את עצמך במעשים, לנקות את נעליך שהשחירו,
מראה לי רק את ראשך המצלצל מרב חשיבה.
אינני מתאוששת מאלהים ישמר
האהבה אומרת בצלילים מכאיבים
עדיף שאתרחק מכאן
נגמר הזמן.

ורב הזמן הדלת סגורה, לפעמים חבים לצאת
להזדקף על מדרכות, לשים מטבע בכפות ידים שמבקשות,
להאכיל את החיות הקטנות, לעשות מחוות ברורות
עם הידים, עם הראש, עם הכתפיים, כאלו בקלות.
כל החדרים קטנים, יקרים, מתפוררים, לפני נפוצ.
אני חייבת להשמע לך, לצית, מן הפה לחוץ,
לעמד תחת ירח כל יום מימות החדש ולהאמין שהוא מלא ולעולם אינו רצוץ.